

dirk vekemans

P U R P L E P R O S E

(een probeersel omtrent het verpurperen)

*onder de mensen langzaam
de tekstblokskens schuiven
de maan is rond
de schermen sluiten bing bong*

*bang alweer
de dag zit diep in het in
& de zon van
toen zij pas begon
heeft nog een rare
nasmaakmond*

what's in cairo anyway?

PURPLE PROSE

Als een publicatie dan al een korrelig soort verspreiden is, een vatbaar maar log verschepen van containers poëtische gensters in dichte hulzen, een zorgvuldig voorbereide aanslag op de gebruikelijke kooporde, is het soort purperen codetoevoeging aan het netwerk dat wij beogen, misschien eerder een infuus, een systematisch druppelen van *healing fluids* in het verziekte, codeske corpus?

Verkiezen wij niet de constante maar nauwelijks merkbare besmetting met het *pharmakon* van onze kunstjes boven de al te gemakkelijk ongedaan gemaakte vergulde pil? Als er dient geslokken te worden is de deining rond de slokdarm immers vele malen groter dan de eigenlijke pil.

De kapitale energievreterkens in de magen staan dan al massaal klaar om het zaakje toe te dekken met hunne zurige slijmen, & enig schitteren in de pil verbleekt onmiddellijk in het massale flitsen van de Lampen. De Lampen?

De Lampen Luminus, Electrabel & Telenet bengelend bij hun navels aan de buik van Mama Almachtig, bijgestaan door de deurwaarders Vleeshouwer, Vleeshouwer & Zonen. Kom, laat ons jammeren, vervolgens het jammeren staken & in het zilte gelatene het Licht proeven van het eeuwigdurende Ware.

HET WIJ

Vooreerst: het wij is een wij dat enkel door de sonde is gebonden. Het is niet meer dan een zichzelf verwezenlijkende passage benoembaar door het meervoudig voornaamwoord. Het wij dient ons als **poortsel** (waarvoor het definietsel vooralsnog ontbreekt).

& Wát er wordt toegediend is enkel van lokaal belang, het **betreft het Lijf dat Voorhanden is**. Het Lijf is een gecodeerd Lijf, & het komt eveneens tot Stand in de Doorgang. Het Lijf is wat er van komt als een concreet stukje lijfelijkheid, een willekeurige data-cluster, door het Wij als een verleidelijk Lijf wordt opgeworpen.

Het Lijf is niet, het trekt een rood kleedje aan, dat je er vervolgens wel zou willen afpulken.

Noch de oude metaforiek van het gevecht (er is niks te winnen) noch deze van de biologie/geneeskunde (de uiteindelijke genezing is de dood) kunnen méér zijn dan een metaforiek: een verplaatsen van een gedachtenstroom naar een stelsel waar de stroom zich reeds een bedding heeft verworven.

Het lijkt nergens op, maar het helpt.

In het geval van de strijdbaar gedateerde avant-garde prietpraat meer om zeep dan wat anders, maar kom, met een **moral majority** die niets liever doet dan cliché-labeltjes plakken op wat dan meestal ten onrechte als 'poëtisch' wordt gekeurmerkt, kan het soms nog nuttig blijken op ouderwets neo-punkende wijze wat keet te schoppen. Het lucht ook op, zo mocht ik bij gelegenheid wel 's ondervinden.

Maar het weze duidelijk dat we wat nieuws moeten opdissen om het huidige bespreekbaar te maken. De terminologieën van Deleuze en de derivaten daarvan lijden aan academische encapsulatie, wat ze niet geheel buiten werking stelt, in tegendeel: hun kracht verkrijgt er reliëf door, zou een scheppingsverhalenkenner stellen.

Maar de toestand vereist een directer ingrijpen in het hier en nu van de woordenwisselingen. De Kathedraal is zo'n poging, zij het een erg idiosyncratische. *Take it or leave it*, uiteindelijk gaat het slechts om een voorbeeld, een exemplarische catalogoog van mogelijke **bewegingen** binnen de codeerpraktijk.

Het ligt echter voor de hand - om aldus terug op ons spoor te komen- het lokale met het lokale te binden. Maar wat bedoelen we daarmee dan ? μ.

De dreun is overal dezelfde, het Lijf is niet geografisch gebonden, het lokale is als lokale altijd bruikbaar, of dat nu Kessel-Lo is of Gorinchem of Bujumbura. Bij het prototypen staat elke specifieke data cluster van voldoende omvang garant voor voldoende differentiatie kracht.

Ok, dus, vervolgens – abracadabra- we doen wat we zeggen & we zeggen wat we doen: het lokale wordt wederom **cruciaal** (oud-antwerps voor *crosshair*) & sleept het belang als een exces achter zich aan. *We trekken vaneigens een kruisje op ons huisje, de kruisjeslijnen lopen de hele aardkloot rond & ziet:*

Vlaanderen verPurpert. Ten tweede male. Vanuit het epicentrum dat voor de ingewijden altijd al het Centrum van het Gekende Universum was, golfschokt de aura purpurata de Vlaamse bietenvelden plat.

Met die klimaatschuifels kunnen we straks ook nog 's héél de noordelijke leegten inpalmen, het Nijmeegse droge benaaktstranden, het rusteloze Holland verdadelen unsoweiter.

Het houdt niet op.

Het Wij weidt uit.

Untsoweiter.

Het LOKALE

Het lokale is immers ook maar een tijdelijke configuratie, een *time window*.

Bij het door deze of enige andere waarnemingspoort sleuren verwordt elke zinvolle **data set** immers tot pure contingentie. Een klassieke fout is dan dat het contingente reële het raster krijgt opgelegd van onze verwachtingspatronen. De obligate top-down & medogenloos arboriserend gedachte programmatuur verkondigt dat het contingente er dient uit te zien als het verval van radio-activiteit.

Het toevallige in de reële data wordt verdoezelt ten gunste van een duur betaald 'random' dat enkel in de hoofden van de codeurs bestaat. Bij het vaststellen van de signaal-ruis verhoudingen wordt uitgegaan van een ideële stilte, de nul zàl en moet bestaan want anders kan er toch geen 1 zijn, inclusief de verdere differentiëringen?

Vanuit die illusie wordt het natuurlijk verleidelijk tot onvermijdelijk om een nieuwe vooruitgang voorop te stellen, een trans-humaan *level* dat bereikbaar zou zijn als we maar genoeg produceren, de snelheden opvoeren, de ballast *cutten*.

Voor je er erg in hebt wordt het trans-humane dan het excuus voor het toelaten van het evident on-ethische, het wegkrabben van de basics.

Soit, aan onheilstijdingen doen we ook niet mee, want die ondergraven hun eigen ernst met een negatieve uitstraling, een genot in het verglijden, een bibberpathetiek die het onheil nodig heeft om het eigen falen te kunnen verdoezelen.

Het rechte ding doen - leuke slogan, zo'n verhaspelde vertaling- dat willen we, dus we nemen het lokale als lokaal en daarmee uit. Als het regent, regent het, en dan zijn er geen foto's. Als er niks te zien is, is er niks te zien.

Het Lijf dat Voorhanden is, het actieve bestanddeel, is het materiële aggregaat dat enkel voor de tijd van het toedienen *en masse* wordt genomen, door de toedienster, in dienst van de *concertation harmonique* binnen het monadische theater (cf. Deleuze. Le Pli, p. 180 e.v.). De tapkastpoes versiert het poortsellijf. Het poortsellijf wordt krols. La Garce stort het aan burgerlijke fantoompijn lijdende hoofdloze verzet in het Reële en trejt zichzelf eraan op tot Lijf.

& Om het helemaal te verraadsel-betoveren: het ik komt te vervallen, het verglijdt, verschuift tot het schift & brokkelig versplinterd in de schrijfsels van meerderen. Hoezee, woeha, jippiejajee. Weeral 10 literatoren die weten waarover kibbelen.

- *aHum, Marcel, ok, maar hier een uitweiding, misschien die het geheel wat vatbaarder maakt, iets concreet dat de mensen kunnen snappen? Creatie, zo stonden we al te pomo'en, begint steevast bij ornamentiek, een surplus in de productie. Dus. Euh. Het ordewoord is hier: de compileerbare ornamenten graag glinsterend met schone geiten op Outlook te grazen zetten.*

HET VERZENDEN

Wat de metaforiek van de mail-programmatuur verhult, b.v. is dat de codetoevoeging aan het net die u maakt slechts in tweede instantie (of verder nog, in het derde, vierde knoopsgat) een opsturen is naar een bestemming. De gerichtheid van uw actie is voor het systeem geheel secundair. **Verzenden is niet verzenden. Verzenden is het netwerk als een compiler gebruiken:** wat u zo moeizaam aan het frutselen was, geeft u prijs aan de machinatie, & het geeft u het beoogde resultaat of foutmeldingen. Nagenoeg onmiddellijk, niet omdat het zo razendsnel gaat, maar omdat het netwerk proppensvol zit.

Elektriciteit, de ionenschuifels & het tikken tegen de ballen van Newton, *remember?*

Soit; wat u voor het systeem doet, is mee helpen bepalen wat **spam** is en wat niet, de grens van het toxische verder uitlijnen. De enige oplossing uit het wat-is-spam-en-wat-niet dilemma is immers een voortdurend *onderscheiden*. Het netwerk krijgt hier de eerste tools aangereikt tot een daadwerkelijk (ver)lopend onderscheid. Elk antwoord wordt een nieuwe vraag en uw mening daarbij wordt geogst als een cellulair automatisme. Het netwerk is voor geen zier geïnteresseert in wat u zegt of doet, het wil uw bericht enkel op haar scheidslijn leggen. Het valt of het valt niet. It's spam or it maps.

Als het geen spam is versterkt het de Berichtenorde. Of omgekeerd. Het adres van uw bestemming is een factor, het uwe ook, maar veel doorslaggeverder is het eigenwijze klotsen van het taalgebruik in uw bericht. Dat kan immers veel moeilijker gefingeerd worden door de aanscherpers van deze globale Turingtest, de script-bots van de spammers.

Uw eigengereide verhaspelingen, vooral uw typfouten dan nog, hoe uw bericht niet beantwoord aan 'correct' taalgebruik.

Daarmee bepaalt u de informatieve waarde van het mailadres dat u aanschrijft. Daarmee verkleustert u de nieuwe data ook aan een traceerbaar netwerk-in-het-netwerk, een recursie in een recursie: het speldepuntje ik dat u aanschrijft is voor het systeem het kopje op een zweer waarin de ikjes koortsachtig het pus opkloppen in dienst van het kapitale belang. Hoe meer pus, hoe meer ik, hoe groter het

belang. Het ikje heeft en Face in het Book, een MySpace en het is ge-LinkedIn. Wow dit is een échte mail. Dit wordt slubberen.

Untsowweiter. Op die wijze is het braaksel van de digitale cultuur in elke richting stratificieerbaar. Pak een breinaald, stop die erin, vis & haal een pluk schijnsel boven en onmiddellijk kan je de vergroeiingen aanwijzen die van het ene puntje het centrum maken van het informatieve heelal. Boek na boek kan je vullen met dergelijke theorievorming, want wat je vult is in luttele tellen ook weer bijkomend voer voor het volgende vulsel.

In functie van dergelijke schriftuur is alles verklaarbaar, want het verklaren is niets anders dan het ontrafelen van de verwickelingen. De gehele verklaring neemt net zoveel tijd in beslag als de oorspronkelijke verwickelingsduur *maal 100 maal n* waarbij *n* de resolutie bepaalt van hoe je 't maar bekijken wil, want elke verwikkeling is irreversibel omdat de recursieve structuren in elkaar haken en ogenblikkelijk een nieuwe ondergrond/voedingsbodem maken die méér is dan haar bestanddelen.

In feite houdt gezien de fenomenale snelheid van de verwickelingen elke verklaring dan op in het **net niet nu**. De IT industrie wil daarvan wél een *Real-time* maken, in tandem met het soort nieuwlichterij à la Wolfram: men poogt dat door de minimale berekeningstijden helemaal te verdoezelen door een afstemmen op de humane perceptie alsof die humane perceptie dan plots ook discreet en bepaald zou zijn door de gehanteerde resolutie.

BS maar iedereen trapt erin want je ziet -als mens- natuurlijk niks anders. Wat er aangedragen wordt als bewijsmateriaal is overdonderend én overtuigend maar bewijzen doet het niks.

& Zo gebeurde dat drie jaar later Vista weer 's een puinhoop vanjewelste beek te zijn.

Hoe komt dat nu toch? We Hadden **het** nu toch ? Woeha.

ORGASMOSE

We doen daar misschien beter niet grappig/lyrisch over, gaat het immers niet om een urgente noodzaak tot rectificatie? De falsificaties van de grote motoren van de slijmproductie (Microsoft, Google, Apple, Adobe) zijn onrustwekkend, maar is het ooit anders geweest? Is de massa niet altijd een rad voor de ogen gedraaid? Een rad waar de scheepgaande leider-ratten zélf in geloofden? Schuinmarsjeerders die het eigen gelijk nodig hebben om niet van verbazing uit piste te donderen? Het onrustwekkende is keer op keer dat niemand ze nog ziet, de dwaalsporen, dat de eigenwaan het bij de intellectuele kaste steevast haalt op hun kritisch vermogen, om van hun educatieve intenties maar te zwijgen. Omdat het een kaste is natuurlijk, hoe zou je zélf zijn? μ .

Maar dient het toch niet te zijn: een bitter verweer? Urgent is het altijd, nooit anders geweten maar bitter? M.i. niét.

Het toedienen van de homeopatische redmiddelen (nu we toch aan het metaforenzen zijn) gebeurt m.i. beter, efficiënter als een zwijgzaam verzuchten, de luchtspiegeling die we in de hitte van ons betoog willen voorhouden is die van het behouden huis, het Huis van het Zwijgen. De negativiteit van het Zwijgen betreft uiteraard het afzweren van de finaliteit. De kooporde wil muurknallen, wij gaan voor *het nu*, het *nog* & het *nu nog*.

Het het het? Wat is het, dan? Een slaken overmand door het buitenmatige van de creatie. **Orgasmose**. De doorgedreven machinatie van/voor een bedachtzaam *elan vital*. Het omkeren van de verpletterende negatieve energieën, als het moet door de werking van het afstotelijke. Het samenvallen, op Bruneske wijze, van het onvatbare Object van ons verlangen, La Délie, met het verstuivende ik dat verlangt. Een mystieke oplossing die ons al sinds mensenheugenis wordt ingelepeld maar die zo moeilijk te bereiken is.

Waar spiegelt zich immers het beeld? Het beeld, een *imagen* dat oscileert tussen een korzelig *clinamen* en de gladde Orde van het Woord, het beeld reflecteert niet, het is slechts de restant van een werking. Het overstijgt niet de categoriën van het Zijn, dat komt er hoegenaamd niet aan te pas. Het beeld is een recursieve zwerm, het beeld heeft zwerm talent, het barst van de interne, autonome intelligentie. Meer nog: **het beeld is in elke zandkorrel volledig verbonden met het al dat het verbeeldt.**

AFWIKKELEN & WEGBLAZEN

Wat ons evenwel als beeld opgesolferd wordt is flut. Flut in lage resolutie dan nog. Op flutschermen waar je hoofdpijn van krijgt.

De inwikkeling van het Zwijgen naar de creatie toe is zoals het liefkozen een uitputtingsslag voor de rationaliseringskringen die de stormloop indijken. Met succes worden blijkbaar de betekenislagen gestapeld, of beter: tegen de wanden van het afglijden weggezet. Transformatie na transformatie van het zich tastbaar makende gedachtengoed. Het opwrijven van de materie is een spiraal van fictionalisering inwaarts.

Tot het reële in het onhoudbare uitbarst, de splash van de dijkbreuk. [Human kind cannot bear too much reality.](#)

Bij elke transformatie lijken de *tesserae*ⁱ, de afzetlijnen van het geproduceerde afval, op **leesbare tekens**, het zijn vangnetten, valkuilen voor de op theorievorming, op vatten belustte estheticus. De tekens lijken écht te betekenen, via de representatie naar een achterliggende realiteit te verwijzen, die zich derhalve als vatbaar-maar-verborgen voorstelt. Maar dat komt omdat de betekenissen zich op soortgelijke wijze in de waarneming voltrekken. Niet de dingen zijn analoog aan de waargenomen dingen, waar zouden ze zijn? Het gebeuren is analoog aan het het gebeuren.

Het gebeuren *is* niet. De illusie van het zijn is een noodwendige maar deels ook noodlottige fictie (Vaihingerⁱⁱ). De fictie is altijd een vorm van fixatie, een verklontering van het gebeuren, een wildgroei van de materie in de doorstroming, een obstructie, een kanker. Als het is, ligt het stil en is het geen gebeuren meer. De paradox is voorhanden om de doxa te kunnen laten voor wat ze is, binnen het rijk van het (om)koopbare Zijn. Fuck it. Letterlijk, als het moet.

De scheidingen die wij waarnemen binnen het gebeuren zijn louter tijdsafval. Het gebeuren is Eén. Op het nu, in het nu, overal. Het houdt niet op. Elke voltooiing is een zwichten voor de afkoopsom, het gooit de verworvenheden te grabbel voor het doodsheilige monster, de dood die de gedaante aanneemt van watdanook die belaagt.

WHAT IS LEFT UNFINISHED CANNOT BE UNDONE.

Aan de andere kant kan er geen sprake zijn van enige onvolledigheid, zelfs niet van een significant gebeuren, als er geen drempels worden opgeworpen. Het ene falen heeft het andere nodig. Het evenwicht waar naar gestreefd moet worden is een uiterst labiel dansen op het splijten van de ficties, een zwoele tango met de diepe bastoon van de immer nakende ondergang. Maar het eindpunt dient immer samen te vallen met het nieuwe vertrekpunt, tot in de voortgang van geen punten meer sprake kan zijn. Het ware verzet is dan ook een ritme, het opzweepende ritme van het leven zelf, dat het leven tot een nieuw verwekken opgeilt. Wat niet afloopt kan immers ook niet ongedaan worden gemaakt.

ⁱ De term en deels ook het gedachtegoed heb ik van Christina McPhee, een media-theoretica en kunstenares die erg inspirerend was voor mij op de Emyre maillist.

ⁱⁱ Vgl Alan Sondheim in Filtering and Analog Digital, een mail naar de cyberculture maillist: "The digital is always already inauthentic, Vaihinger's as-if which resides for and in the moment. Culture veers among the various orders, as if the world and its history is ordered and orderly; it is the sympathetic, not empathetic, magic of this that allows us to survive."